

Cercava, adelerat, el Racó de les Bicicletes. M'havien dit que, asseguda al pedrís, la filla del ferrer hi embasta calces breus per a fadrines llunyeres, i hi emprova geccs de pèl llarg i calent per als minyons que entren, de nit, al Clos dels Troncs, i s'hi perden. En essent-hi davant, la filla del ferrer s'ha dreçat, alta, negra i cabelluda, i m'ha mirat amb desvergonyiment. Amb urc senyorívol s'ha despampolat els pits, i m'ha allargat un flascó ple de trossets de vidre de totes colors, arrodonits per la fregadissa d'aigües i sorres al Rec d'Amont, i xifrats amb alfabet propi. He obert els braços per a haver-la, però s'ha esvanit en el guspireig de l'escuma solar. N'he parlat amb l'adobabicicles, i m'ha dit que Na Constança anys havia que era morta, recremada pel sol, a les selves brasileres on son pare doma salvatgina. He confegit les lletres de l'alfabet vidrenc damunt el marbre del taulell de la tenda; el missatge ha confirmat la narració del mecànic. Però m'invita a venir cada dia de sol, a la mateixa hora i al mateix indret, on podré gaudir de la seva presència i de les tendres tebiors que exhala, exuberant i pròdiga, en el lluminós despull.

De L'estrella d'En Perris

(dins *Obra poètica en vers i en prosa*. Barcelona: Edicions 62, 2000, vol. I. p. 258-259)